

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Rs 164019 25 Rsž
Brčko, 17.12.2025. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Amele Mustafić kao predsjednice vijeća, dr. sc. Roberta Jovića i Ilje Klaića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B.G. iz B., zastupan po opunomoćenici Grozdi Đukić, odvjetnici iz Bijeljine, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupan po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi poništenja odluke, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 164019 24 Rs od 11.12.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 17.12.2025. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

I - Žalba tužitelja B.G. iz B. se djelomično ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 164019 24 Rs od 11.12.2024. godine u dijelu stavka I izreke, podstavci tri i četiri (kojima je odlučeno o zahtjevu tužitelja za priznavanjem prava na naknadu plaće i uplatu doprinosa) POTVRĐUJE, dok se žalba tužitelja u preostalom dijelu UVAŽAVA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 164019 24 Rs od 11.12.2024. godine u dijelu stavka I izreke, podstavci prvi i drugi (kojima je odlučeno o zahtjevu tužitelja za poništenjem odluke i nalogu tuženom da izvrši ponovni izbor najbolje ocijenjenog kandidata i donese novu odluku o izboru) i stavku II izreke (odluka o troškovima postupka) PREINAČAVA i sudi:

PONIŠTAVA SE kao nezakonita Odluka o djelomičnom poništenju Javnog natječaja broj 33-003485/23 od 1.3.2024. godine, u članku 1. za poništenje natječaja za prijem u radni odnos za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme (Odjel za javnu sigurnost).

OBVEZUJE SE tuženi, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, Ured gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Odbor za zapošljavanje), da izvrši ponovni izbor najbolje ocijenjenog kandidata i donese novu odluku o izboru za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme (Odjel za javnu sigurnost) sukladno provedenom Javnom natječaju za prijem u radni odnos broj 33-003485/23 od 28.9.2023. godine (020047AC-0001/23).

II - Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 164019 24 Rs od 11.12.2024. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena/pobijana presuda) odlučeno je:

„I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja, a koji glasi:

„Poništava se kao nezakonita Odluka o djelimičnom poništenju Javnog konkursa, broj 33-003485/23 od 01.03.2024. godine u članu 1. za poništenje konkurs za prijem u radni odnos za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme (Odjel za javnu sigurnost);

Obavezuje se tuženi, Brčko distrikt BiH, Kancelarija gradonačelnika Brčko distrikta BiH (Odbor za zapošljavanje), da izvrši ponovni izbor najbolje ocijenjenog kandidata i donese novu odluku o izboru za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme (Odjel za javnu sigurnost), u skladu sa sprovedenim Javnim konkursom za prijem u radni odnos, broj 33-003485/23 od 28.09.2023. godine (020047AC-0001/23);

Obavezuje se tuženi da tužitelju prizna pravo na naknadu plate za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme (Odjel za javnu sigurnost) u periodu od 23.02.2024. godine, kao datuma dokazivanja ispunjavanja uslova za radno mjesto po potvrdi o izboru kandidata, broj 01.1-1528ZN-121/24 od 22.02.2024. godine, pa sve do dana uvođenja u posao u visini koja bi tužitelju pripala po redovnom toku da je pravovremeno donesena odluka o izboru najbolje ocijenjenog kandidata;

Obavezuje se tuženi da tužitelju za period od 23.02.2024. godine kao datuma dokazivanja ispunjavanja uslova za radno mjesto po potvrdi o izboru kandidata, broj 01.1-1528ZN-121/24 od 22.02.2024. godine pa sve do dana uvođenja u posao, izvrši uplatu dospjelih, a neuplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na propisani račun Penzionog i invalidskog osiguranja RS-e prema obavezama za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme (Odjel za javnu sigurnost) u visini koja bi tužitelju pripala po redovnom toku da je pravovremeno donesena odluka o izboru najbolje ocijenjenog kandidata.“

II OBAVEZUJE SE tužitelj B.G. iz B. da tuženom Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, naknadi troškove postupka u iznosu od 600,00 KM, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude“.

Protiv prvostupanjske presude, tužitelj B.G. iz B. (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu kojom ožalbenu presudu pobija u cijelosti ali bez označenja zakonskih žalbenih razloga, sa prijedlogom ovom sudu, kao drugostupanjskom, da „uvaži ovu žalbu, preinači prvostepenu presudu tako što će u cijelosti usvojiti tužbeni zahtjev kao osnovan te obavezati tuženog da tužiocu nadoknadi sve troškove parničnog postupka precizirane u završnom izlaganju

punomoćnika uvećane za troškove sastava ove žalbe u iznosu od 618,75 KM i sudske takse“.

Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno podnio odgovor na žalbu kojim u cijelosti pobija sve istaknute žalbene navode tužitelja sa prijedlogom ovom sudu da „žalbu punomoćnika tužitelja odbije kao neosnovanu i potvrdi presudu Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 o Rs 164019 24 Rs od 11.12.2024. godine“.

Nakon što je prvostupanjsku presudu ispitaio u smislu odredbe članka 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP) ovaj sud je odlučio kao u izreci a iz razloga koji slijede.

Žalba tužitelja je djelomično utemeljena.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev tužitelja (konačno uređen podneskom od 13.11.2024. godine) kojim tužitelj traži da sud donese presudu kojom će poništiti kao nezakonitu Odluku o djelomičnom poništenju Javnog natječaja broj 33-003485/23 od 1.3.2024. godine u članku 1. za poništenje natječaja za prijem u radni odnos za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme, zatim da obveže tuženog da izvrši ponovni izbor najbolje ocijenjenog kandidata i donese novu odluku o izboru za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme sukladno provedenom Javnom natječaju za prijem u radni odnos broj 33-003485/23 od 28.9.2023. godine, potom da obveže tuženog da tužitelju prizna pravo na naknadu plate za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme u razdoblju od 23.2.2024. godine, kao datuma dokazivanja ispunjavanja uvjeta za radno mjesto po potvrdi o izboru kandidata broj 01.1-1528ZN-121/24 od 22.2.2024. godine, pa sve do dana uvođenja u posao u visini koja bi tužitelju pripala po redovitom tijeku da je pravovremeno donesena odluka o izboru najbolje ocijenjenog kandidata, te i da obveže tuženog da tužitelju za razdoblje od 23.2.2024. godine kao datuma dokazivanja ispunjavanja uvjeta za radno mjesto po potvrdi o izboru kandidata broj 01.1-1528ZN-121/24 od 22.2.2024. godine pa sve do dana uvođenja u posao, izvrši uplatu dospelih, a neuplaćenih doprinosa za mirovinsko i invalidsko osiguranje na propisani račun „Penzionog i invalidskog osiguranja RS-e“ prema obvezama za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje na neodređeno vrijeme u visini koja bi tužitelju pripala po redovitom tijeku da je pravovremeno donesena odluka o izboru najbolje ocijenjenog kandidata.

Prema obrazloženju ožalbene presude, a na temelju provedenih dokaza u prvostupanjskom postupku, prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje koje se u bitnome ogleda u sljedećem:

- da je Odjel za stručne i administrativne poslove, Pododjel za ljudske resurse, dana 28.9.2023. godine, raspisao Javni natječaj za prijem u radni odnos,

broj predmeta: 33-003485/23, broja akta: 02-0047AC-0001/23 (u daljnjem tekstu: javni natječaj) i da je isti zatvoren 13.10.2023. godine;

- da je Gradonačelnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dana 23.10.2023. godine, donio odluku o imenovanju Povjerenstva za zapošljavanje, broj predmeta: 33-003485/23, broj akta: 01.1-1528ZN-0021/23 te je za poziciju stručni savjetnik iz područja gradnje u Odjelu za javnu sigurnost imenovano povjerenstvo u sastavu: predsjednik povjerenstva M.V. i članovi povjerenstva S.S. i M.B.;

- da je zbog prestanka radnog odnosa u tom razdoblju predsjednika povjerenstva M.V., Gradonačelnik donio odluku o izmjeni odluke o imenovanju Povjerenstva za zapošljavanje, broj predmeta: 33-003485/23, broj akta: 01.1-1528ZN-0103/24 od 02.02.2024. godine, na način da je umjesto M.V. kao predsjednik povjerenstva imenovan I.D. (u daljnjem tekstu: Povjerenstvo za zapošljavanje ili Povjerenstvo);

- da je Povjerenstvo za zapošljavanje predmetnu odluku zaprimilo dana 9.2.2024. godine, da je 12.2.2024. godine (ponedjeljak) izvršena selekcija kandidata dok je pismeno testiranje zakazano za dan 20.2.2024. godine;

- da je nakon provedene procedure, odnosno pismenog testa i usmenog intervjua, Povjerenstvo za zapošljavanje dostavilo Gradonačelniku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, rang listu s preporukom za izbor kandidata i to odmah po okončanoj proceduri dana 20.2.2024. godine, broj predmeta: 33-003485/23, broj akta: 01.8-1386ID-1489/24;

- da je Gradonačelnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa dostavljene rang liste, pismeno potvrdio izbor kandidata koji je ostvario najveći broj bodova, te da je potvrdio o izboru kandidata, broj predmeta: 33-003485/23, broj akta: 01.1-1528ZN-121/24 od 22.2.2024. godine, Povjerenstvo zaprimilo dana 22.2.2024. godine;

- da je dana 22.2.2024. godine, tužitelj telefonskim pozivom pozvan od strane Povjerenstva za zapošljavanje da dođe u službene prostorije, gdje je istog dana obaviješten o potvrdi preporuke i izboru na radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje u Odjeljenju za javnu sigurnost, te obaviješten i o potrebnim dokumentima za radno mjesto, te mu je ostavljen rok od 5 radnih dana za dostavu traženih dokaza o ispunjenju općih i posebnih uvjeta;

- da je tužitelj dana 22.2.2024. godine i dana 23.02.2024. godine dostavio sve tražene dokaze, kao i

- da je Odlukom Odbora za zapošljavanje Ureda Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o djelomičnom poništenju javnog natječaja, broj predmeta: 33-003485/23, broj akta: 01.8-1454SM-159/24 od 1.3.2024. godine (u daljnjem tekstu: Odluka o djelomičnom poništenju natječaja), djelomično poništen javni natječaj, broj predmeta: 33-003485/23, broj akta: 02-0047AC-

0001/23 od 28.9.2023. godine, za prijem u radni odnos, između ostalog, i na radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje, odnosno na radno mjesto za koje se tužitelj prijavio.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja i kod toga da je rok propisan odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 17/22 – pročišćeni tekst, 6/23 i 22/23, u daljnjem tekstu: Zakon o državnoj službi ili ZoDSTJU) istekao sa danom 22.2.2024. godine, odnosno da je posljednji dan roka bio 22.2.2024. godine, te da je tužitelj dana 22.2.2024. godine i dana 23.2.2024. godine dostavio propisanu dokumentaciju, pa kako Povjerenstvo za zapošljavanje nije donijelo odluku o izboru kandidata za navedeno radno mjesto u zakonom propisanom roku za njeno donošenje, to je, prema mišljenju prvostupanjskog suda, Odbor za zapošljavanje pravilno i zakonito postupilo kada je donijelo Odluku o djelomičnom poništenju natječaja. Ovo stoga što je odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave regulirano da postupak za izbor kandidata od zatvaranja javnog natječaja, odnosno internog oglasa, do donošenja odluke o izboru, ne može trajati dulje od 90 radnih dana, ne računajući vrijeme trajanja žalbenog postupka, pa cijeneći naprijed navedenu odredbu, prvostupanjski sud zaključuje da je odluka o izboru kandidata morala biti donesena najkasnije do 22.2.2024. godine, pa kako je uvjet za donošenje odluke, bila, između ostalog, i uredna dostava sve tražene dokumentacije, odnosno dokaza kojima bi tužitelj dokazao da ispunjava opće uvjete, odnosno kvalifikacije za predmetno radno mjesto i kako sva tražena dokumentacija nije dostavljena do isteka spomenutog roka, Povjerenstvo za zapošljavanje nije bilo u mogućnosti da donese odluku o izboru kandidata zaključno sa 22.2.2024. godine niti je rok od 90 dana, u konkretnom slučaju, mogao biti produljen za dodatnih 5 radnih dana od dana obavijesti o izboru, a kako bi izabrani kandidat dostavio dokaze kojim potvrđuje ispunjenje općih uvjeta i kvalifikacija za radno mjesto. Slijedom navedenog, a kako odluka o izboru kandidata nije donesena u roku propisanom odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave, prvostupanjski sud je odbio tužbeni zahtjev kojim je traženo da se poništi kao nezakonita odluka o djelomičnom poništenju javnog natječaja, „a samim tim i preostali dio tužbenog zahtjeva čija pravna sudbina je ovisila o osnovanosti ovog dijela tužbenog zahtjeva“, odlučivši kao u stavku I izreke ožalbene presude. Odluku o troškovima postupka, sadržanu u stavku II izreke, prvostupanjski sud je donio primjenom odredbe članka 120. stavak (1) Zakona parničnom postupku i članka 11. Zakona o Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine – pročišćeni tekst („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 18/20).

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu tužitelj u bitnome navodi da su tužitelja dana 22.02.2024. godine kontaktirali telefonskim pozivom u 13:39 sati kada je „pozvan od strane komisije za zapošljavanje da dođe u službene prostorije gdje je istog dana obavješten o potvrdi preporuke i izboru na radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje u Odjeljenju za javnu sigurnost te obavješten o potrebnim dokumentima za radno mjesto te mu je ostavljen rok od 5 (pet) radnih dana za dostavu traženih dokaza o ispunjavanju opštih i posebnih uslova a što se vidi iz dokaza Službene zabilješka

22.02.2024. godine“; da je „tuženi u trenutku kada je obavijestio tužioca o potrebnih dokumentima za radno mjesto bio svjestan odredbi člana 42. stav 13. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta BiH, pa je ipak pozvao kandidata da dostavi dokumente za radno mjesto te je tuženi svojim aktom od 22.02.2024. godine sam produžio rok za postupanje do 27.02.2024. godine, dakle za dodatnih 5 (pet) dana“, da je „netačna konstatacija (prvostupanjskog suda) da sva tražena dokumentacija nije dostavljena do isteka spomenutog roka, jer se iz uvida u službeni zabilježku od 22.02.2024. godine vidi da se kandidat upozorava sa potrebnih dokumentima koje treba predati u roku od 5 (pet) radnih dana kao dokaz za ispunjavanje opštih i posebnih uslova, a iz uvida u spis predmeta se može utvrditi da je tužilac zahtijevano dostavio i u kraćem roku tj. traženo predao na poštu 22.02.2024. godine, te dokumentaciju dopunio dana 23.02.2024. godine“ u kom smislu tužitelj zaključuje da je „tuženi s neprihvatljivim neformalizmom primjenio zakonske odredbe o konkursne procedure i time tužiocu uskratio pravo na rad“, a „rokovi se utvrđuju kako bi postupak imao efikasnost i ne bi vodili ka nepotrebnom odugovlačenju te da bi se postigla njegova djelotvornost što u ovom predmetu nije bio slučaj jer je tuženi poništio postupak nakon što je tužilac kao kandidat obavješten o preporuci i izboru za radno mjesto“; u nastavku žalbe tužitelj ukazuje da je tuženi taj koji je „tužioca kao kandidata uveo u daljnji postupak odlučivanja po konkursnoj proceduri te se službenom zabilješkom od 22.02.2024. godine obavezo na to da će nakon isteka roka od 5 (pet) dana od poziva kandidatu da dostavi potrebnu dokumentaciju donijeti i formalnu, pisanu odluku“; također, tužitelj u žalbi ukazuje da se tuženi u predmetnom postupku nije pridržavao rokova te je „konkursnu proceduru realizovao tek od februara 2024. godine, iako je predmetnim konkurs zatvoren 13.10.2023. godine tako da tužilac nema odgovornosti u činjenici da tuženi nije imao dovoljno vremena da svoje obaveze organizuje od februara 2024. godine te da je formirano povjerenstvo za zapošljavanje niti je tužilac uticao na odluku tuženog da mu svojim aktom ostavi dodatni rok od 5 (pet) dana za postupanje“ za što prvostupanjski sud „nije ukazao dovoljno pažnje“; naposljetku tužitelj zaključuje da tuženi „u korištenju zakonskih ovlaštenja nije postupao u dobroj vjeri (...) te je svojim radnjama tužiocu uskratio pravo na radni odnos a time i na pravo na ličnu imovinu“.

Tužitelj je pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude djelomično doveo u pitanje onim žalbenim navodima da se „tuženi nije pridržavao rokova te je konkursnu proceduru realizovao tek od februara 2024. godine iako je predmetnim konkurs zatvoren 13.10.2023. godine tako da tužilac nema odgovornosti u činjenici da tuženi nije imao dovoljno vremena da svoje obaveze organizuje od februara 2024. godine“ kao i da tuženi „u korištenju zakonskih ovlaštenja nije postupao u dobroj vjeri (...) te je svojim radnjama tužiocu uskratio pravo na radni odnos a time i na pravo na ličnu imovinu“. Više je razloga za ovakav zaključak suda.

Prije svega, ovaj sud nalazi da među strankama nisu sporne odlučne činjenice koje se u bitnome ogledaju u tome da je tuženi, temeljem Zakona o državnoj službi, dana 28.9.2023. godine raspisao javni natječaj za popunu (između ostalog i) radnog mjesta stručnog savjetnika iz područja gradnje u Odjelu za javnu sigurnost na koji natječaj se tužitelj pravovremeno javio i da je isti

zatvoren 13.10.2023. godine; da je Povjerenstvo za zapošljavanje imenovano dana 23.10.2023. godine; da je Povjerenstvo za zapošljavanje (tek) dana 9.2.2024. godine zaprimilo Odluku o izmjeni odluke o imenovanju Povjerenstva za zapošljavanje od 2.2.2024. godine; da Povjerenstvo za zapošljavanje nije poduzimalo radnje u povodu realiziranja natječajne procedure (prema rezultatu provedenog dokaznog postupka i stanja spisa predmeta) počev od imenovanja dana 23.10.2023. godine pa sve do dana 12.2.2024. godine kada je izvršena selekcija kandidata; da je nakon provedene procedure, odnosno pismenog testiranja i usmenog intervjua održanih dana 20.2.2024. godine, Povjerenstvo za zapošljavanje dostavilo Gradonačelniku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, rang-listu s preporukom za izbor kandidata (tužitelja); da je Gradonačelnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa dostavljene rang-liste, pismeno potvrdio izbor kandidata koji je ostvario najveći broj bodova (tužitelja) te da je potvrdu o izboru kandidata Povjerenstvo zaprimilo dana 22.2.2024. godine; da je dana 22.2.2024. godine, kao zadnjeg dana roka od 90 (devedeset) radnih dana (više od četiri kalendarska mjeseca) propisanog odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi za okončanje natječajne procedure i donošenja odluke o izboru, tužitelj telefonskim pozivom pozvan od strane Odbora za zapošljavanje da dođe u službene prostorije, gdje je istog dana obaviješten o potvrdi preporuke i izboru na radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje u Odjelu za javnu sigurnost, te obaviješten i o potrebnim dokumentima za radno mjesto, te mu je ostavljen rok od pet radnih dana za dostavu traženih dokaza o ispunjenju općih i posebnih uvjeta, nakon čega je tužitelj dana 22.2.2024. godine i dana 23.2.2024. godine dostavio sve tražene dokaze, da bi naposljetku Odlukom o djelomičnom poništenju natječaja od 1.3.2024. godine Odbor za zapošljavanje Ureda Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine djelomično poništio javni natječaj za prijem u radni odnos i za radno mjesto stručni savjetnik iz područja gradnje, odnosno na radno mjesto za koje se tužitelj prijavio.

Dalje, a kako to proizlazi iz nespornih činjenica utvrđenih tijekom prvostupanjskog postupka, javni natječaj je poništen samo i isključivo iz razloga što je istekao rok propisan odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi a kojom je regulirano da postupak izbora kandidata, od zatvaranja javnog natječaja, odnosno internog oglasa, do donošenja odluke o izboru, ne može trajati dulje od 90 radnih dana, ne računajući vrijeme trajanja žalbenog postupka, a što sukladno odredbi članka 43. stavak (1) točka d) navedenog zakona predstavlja osnov za potpuno ili djelomično poništenje javnog natječaja odnosno internog oglasa na koji se tuženi pozvao u Odluci o djelomičnom poništenju natječaja a što je prvostupanjski sud prihvatio kao pravilno i zakonito.

Međutim, ono što tuženi (odnosno njegova tijela koja su zadužena za pravovremeno, transparentno i učinkovito provođenje zakonom povjerenih poslova, funkcija i dužnosti u smislu odredbe članka 51. Statuta) a potom i prvostupanjski sud propuštaju uzeti u obzir u konkretnoj pravnoj stvari odnosi se na obvezu cjelovitog sagledavanja svih činjenica i okolnosti pod kojima se postupak javnog natječaja proveo, dajući jasan odgovor na pitanje da li je provođenje postupka javnog natječaja odista bilo pravovremeno, revnosno, predano a naposljetku i učinkovito kao i kome se eventualni propust u ostvarenju ovog statutarnog principa može staviti na teret – da li tijelima tuženog koja su

postupak provodila ili eventualno tužitelju kao kandidatu, pa u situaciji da se radi o propustu tijela tuženog za koji nema objektivnog opravdanja, dati odgovor na pitanje da li formalistički i strogi pristup u tumačenju a potom i primjeni odredbe članka 43. stavak (1) točka d) Zakona o državnoj službi, bez sagledavanja konkretne činjenične i pravne situacije u međusobnoj svezi, ima za posljedicu kršenje statutarnih, ustavnih i konvencijskih prava izabranog kandidata, u ovom slučaju tužitelja.

Naime, ovaj sud podsjeća da je odredbom članka II stavak (2) Ustava Bosne i Hercegovine određeno da se Europska konvencija o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i njeni protokoli (u daljnjem tekstu: EKLJP ili Europska konvencija) izravno primjenjuju u Bosni i Hercegovini i da imaju prioritet nad svim ostalim zakonima. U tom smislu, sudska praksa nastala kao rezultat tumačenja i primjene konvencijskog prava od strane Europskog suda za ljudska prava u Strazburu (u daljnjem tekstu: ESLJP ili Europski sud za ljudska prava ili Sud u Strazburu), obvezujuća je za sve zemlje članice Vijeća Europe (pa tako i Bosnu i Hercegovinu), zbog čega se stajališta izražena u jurisprudenciji ovog suda imaju izravno primjenjivati i pri tumačenju nacionalnih propisa od strane domaćih sudova i tijela.

Odredbom članka 6. EKLJP-a u relevantnom dijelu je regulirano da „prilikom utvrđivanja njegovih građanskih prava i obaveza ili krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred neovisnim i nepristranim sudom ustanovljenim zakonom“ a koja odredba je u bitnome sukladna i sa člankom II/3 Ustava Bosne i Hercegovine koji također garantira svim osobama na teritoriji Bosne i Hercegovine, između ostalog i pravo na pravično suđenje u građanskim i kaznenim stvarima kao i druga prava u svezi sa kaznenim postupkom, ali i sa člankom 13. stavak (4) Statuta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine - pročišćeni tekst („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 2/10, u daljnjem tekstu: Statut) koji, u relevantnom dijelu regulira da sve osobe na teritoriji Distrikta uživaju prava i slobode koje su im date Europskom konvencijom, da će ta prava i slobode imati veću pravnu snagu u odnosu na svaki zakon koji je u suprotnosti s Konvencijom, da će sve institucije Distrikta poštovati ta prava i slobode, da će sudovi Distrikta sprovoditi ta prava i slobode u skladu s postupcima koji su predviđeni zakonima Distrikta a kada se bave predmetima koji se odnose na optužbe u svezi s kršenjem tih prava i sloboda, sudovi Distrikta uzimaju u obzir precedentno pravo Europskog suda za ljudska prava.

Stoga, da bi se utvrdilo da li je, u ovom slučaju „građanski aspekt“ članka 6. Europske konvencije primjenjiv u ovome predmetu i posljedično tome, može li se tužitelju pružiti konvencijska zaštita prava na pravično suđenje, potrebno je prvo ispitati da li on ima „pravo“ za koje se može tvrditi i reći da je priznato na temelju konvencijskog prava i drugo, da li je to pravo „građansko“ pravo.

Naime, ovaj sud zamjećuje da svaki kandidat koji ispunjava uvjete iz Zakona o državnoj službi ima pravo jednakopravno sudjelovati u natječaju za popunjavanje upražnjenog radnog mjesta službenika odnosno namještenika u tijelima javne uprave a to je pravo nužna posljedica prava na jednaki pristup

javnoj službi zajamčenog člankom 13. stavak (2) Statuta koji regulira da svi državljani Bosne i Hercegovine mogu jednakopravno sudjelovati u vršenju javnih poslova u Distriktu u skladu sa zakonom te da nitko neće na bilo koji način biti diskriminiran glede zapošljavanja u javnom sektoru u Distriktu temeljem toga što nema prebivalište u Distriktu, pa kako je tužitelj prema nesporno utvrđenom činjeničnom stanju formalno zadovoljio zakonske uvjete za izbor na poziciju stručnog savjetnika iz područja gradnje u Odjelu za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ovaj sud smatra da tužitelj ima „pravo“ za koje se može utemeljeno tvrditi da je priznato u pravnom sustavu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (vidi, npr. predmete *Kübler v. Germany*, broj 32715/06, stavak 46, 13. siječnja 2011. godine; *Lombardi Vallauri v. Italy*, broj 39128/05, stavak 62 i *Fiume v. Italy*, broj 20774/05, stavak 35, 30 lipnja 2009. godine).

Dalje, glede „građanske“ prirode tog prava, ovaj Sud podsjeća da je u jurisprudenciji Suda u Strazburu, u predmetu *Vilho Eskelinen i Others v. Finland*, broj 63235/00, ECHR 2007/IV, stavak 53, 19. travanj 2007. godine, razmatrano pitanje primjenjivosti članka 6. stavak (1) Europske konvencije i u kontekstu pristupa javnoj službi, nalazeći da je „na državama ugovornicama, posebice nadležnom nacionalnom zakonodavcu, a ne na sudu, da izričito odredi ona područja javne službe koja uključuju vršenje diskrecijskih ovlasti koje su sastavni dio državnog suvereniteta, gdje interesi pojedinca mogu ustupiti prvenstveno, pa ako domaći sustav priječi pristup sudu, sud će provjeriti je li spor uistinu takav da opravdava primjenu iznimke od jamstava članka 6, pa ako ne opravdava, tada se to pitanje ne postavlja i članak 6. stavak 1. se primjenjuje (vidi naprijed citirani predmet *Vilho Eskelinen i drugi*, stavak 61.)“.

S tim u svezi, za ovaj sud nema sumnje da pravo u smislu odredbe članka 6. stavak (1) EKLJP-a postoji kada je materijalno pravo, priznato domaćim pravom, praćeno procesnim pravom da se to pravo ostvari putem sudova (vidi *Regner protiv Češke Republike*, br. 35289/11, stavci 101-102, 19. rujna 2017. godine), međutim, čak i situacija kada domaće pravo ne priznaje pojedincu konkretno subjektivno (materijalno) pravo (ne garantira ostvarenje određenog materijalnog prava kao takvog), ipak daje pravo na zakonit postupak ispitivanja njegovog zahtjeva temeljem principa „fer i zakonite procedure“, uključujući i razmatranje pitanja poput utvrđivanja da li je odluka bila proizvoljna ili donesena *ultra vires* (prekoračenje ovlasti) ili da su postojale procesne nepravilnosti (vidi *Van Marle i drugi protiv Nizozemske*, 25. lipnja 1986, stavak 35, Serija A, br. 101 i *mutatis mutandis*, *Kök protiv Turske*, br. 185/02, stavak 36, 19. listopada 2006. godine), a to su najčešće situacije u povodu odluka kod kojih vlasti imaju isključive diskrecijske ovlasti da odobre ili odbiju određenu pogodnost ili privilegiju, pri čemu zakon daje zainteresiranoj osobi pravo da se obrati sudovima, koji, ako utvrde da je odluka nezakonita, mogu je poništiti, u kom slučaju je članak 6. stavak (1) Europske konvencije primjenjiv, pod uvjetom da pogodnost ili privilegija, nakon što je dodijeljena, dovodi do nastanka građanskog prava (vidi *Regner*, citiran gore, stavak 105).

U tom smislu, a kako to proizlazi iz jurisprudencije Suda u Strazburu, podnositelj zahtjeva koji posjeduje potrebne kvalifikacije za određeno radno mjesto i koji je mogao legitimno očekivati da će ga dobiti, uživa konvencijsku

zaštitu iz odredbe članka 6. EKLJP-a, budući da bi ishod postupka bio neposredno odlučujući za njegovo pravo da sudjeluje u postupku zapošljavanja u javnoj službi sukladno principu zakonitosti i transparentnosti (vidi *Majski protiv Hrvatske*, br. 2, br. 16294/08, stavak 50, 19. srpanj 2011. godine i *Juričić protiv Hrvatske*, br. 58222/09, stavak 52, 26. srpanj 2011. godine a u kojim predmetima je Europski sud za ljudska prava utvrdio primjenjivost članka 6. a u svezi s pravom na jednako sudjelovanje u natječaju za javnu funkciju i implicitno odbacio prigovor Vlade da postupak nije bio izravno odlučujući za predmetno pravo).

Slijedom navedenog a kako Zakonom o državnoj službi nije isključena sudska zaštita protiv odluka tijela tuženog donesenih u postupku provođenja natječaja za popunu upražnjenih radnih mjesta u javnoj službi, naposljetku i ovaj parnični postupak je rezultat pokretanja sudske zaštite protiv Odluke o djelomičnom poništenju natječaja i kod toga da je tužitelj prema nesporno utvrđenom činjeničnom stanju formalno zadovoljio zakonske uvjete za izbor na radno mjesto za koje se prijavio zbog čega je mogao legitimno očekivati da će i biti izabran na isto (štoviše, tužitelj je od strane Odbora za zapošljavanje obaviješten o potvrdi preporuke i izboru na radno mjesto stručnog savjetnika iz područja gradnje u Odjelu za javnu sigurnost od strane Gradonačelnika), to ovaj sud nalazi da je članak 6. Europske konvencije nesporno primjenjiv na ovaj predmet na temelju svog građanskog (procesnog) vida i da je kao takav morao biti uzet u obzir, kako tijekom provođenja natječajne procedure, tako i prilikom odlučivanja od strane prvostupanjskog suda, neovisno od toga da li se kandidat izričito poziva na povredu konvencijskog prava, obzirom da su sudovi, ali isto tako i javnopravna tijela koja provode proceduru javnog natječaja, dužna prilikom provođenja postupka i odlučivanja voditi računa o ostvarivanju konvencijskih standarda (pa tako i standarda principa „fer i zakonite procedure“ kao elementa prava na pravično suđenje u širem smislu) pa u tom smislu izravno primjenjivati Europsku konvenciju kao i sudsku praksu ESLJP-a, a što je u konkretnom slučaju izostalo.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud nalazi da tužitelj s pravom u žalbi ukazuje da se prilikom provođenja natječajnog postupka tijela tuženog nisu u cijelosti „pridržavala svih rokova“, da tužitelj ne može snositi odgovornost za činjenicu da tuženi tijekom veljače 2024. godine nije „imao dovoljno vremena da svoje obaveze organizuje“ kao i da takvo postupanje tijela tuženog nije bilo *bona fide*.

Prije svega, u kontekstu razloga kojima su se tijela tuženog a potom i prvostupanjski sud rukovodili (da je istek roka od 90 radnih dana iz odredbe članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave „nužno morao“ dovesti do poništenja predmetnog javnog natječaja), valja na ovom mjestu ukazati zbog čega predmetno pravno stajalište, u okolnostima konkretnog slučaja, nije pravilno sa aspekta ostvarenja principa „fer i zakonite procedure“ kao elementa prava na pravično suđenje garantiranog odredbom članka 6. Europske konvencije.

Naime, nije sporno ni za ovaj sud da odredba članka 42. stavak (13) a jednako tako ni odredba članka 43. stavak (1) točka d) Zakona o državnoj službi, ne ostavlja dilemu prilikom tumačenja ali ni primjene u praksi, međutim,

tumačenju i primjeni navedenih odredbi, posebice odredbe članka 42. stavak (13) navedenog zakona kojom je regulirana duljina trajanja postupka izbora kandidata, ne može se pristupiti izolirano tj. bez sagledavanja i drugih odredbi kojima su također regulirani rokovi u povodu provođenja natječajne procedure, jer, u suprotnom, neće se moći otkriti stvarna intencija zakonodavca prilikom normiranja roka u kojem se postupak izbora kandidata mora okončati.

Odredba 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi kojom je nesporno regulirano trajanje postupka izbora kandidata (ne dulje od 90 radnih dana, računajući od zatvaranja javnog natječaja odnosno internog oglasa do donošenja odluke o izboru), nije sama sebi cilj, već se primarno ima tumačiti kao jasna instrukcija zakonodavca tijelima tuženog da postupak izbora kandidata provedu učinkovito odnosno bez nepotrebnog odlaganja, sve kako bi se ostvario princip odgovornosti, učinkovitosti i ekonomičnosti iz odredbe članka 4. stavak (5) navedenog zakona ali i statutarni princip propisan odredbom članka 51. stavak (1) Statuta.

U tom smislu, tijela tuženog u postupku izbora kandidata dužna su sve svoje aktivnosti poduzimati zakonito ali i učinkovito, uključujući i radnje u povodu postupanja sa prijavama, pozivanje selektiranih kandidata, organiziranje pismenog testa i usmenog intervjua, rangiranje kandidata, dostavljanje rang-liste s preporukom za izbor gradonačelniku a potom i obavještavanje izabranog kandidata, provjera ispunjenosti općih uvjeta i potrebnih kvalifikacija temeljem dostavljene dokumentacije i donošenje odluke o izboru kandidata. Učinkovitost u provođenju navedenih radnji tijela tuženog ostvaruju tako što iste poduzimaju dovoljno pravovremeno i promptno kako bi svi rokovi propisani Zakonom o državnoj službi u tijelima javne uprave i Pravilnikom o zapošljavanju („Službeni glasnik Brčko distrikta“, broj: 33/14, 47/14, 6/18, 19/19 i 32/20, u daljnjem tekstu: Pravilnik o zapošljavanju) mogli biti realizirani, pa tako i zakonski rok od pet radnih dana u kojem je kandidat dužan dostaviti dokaze kojima se potvrđuje ispunjenost općih uvjeta i kvalifikacija za radno mjesto propisan odredbom članka 42. stavak (2) Zakona o državnoj službi, a što u konkretnom, nije bio slučaj.

Vraćajući se na konkretan predmet a polazeći od toga da je među strankama nesporno da su prve efektivne radnje Povjerenstva za zapošljavanje na realiziranju predmetne natječajne procedure poduzete 12.2.2024. godine (izvršena selekcija kandidata) a da je Povjerenstvo imenovano dana 23.10.2023. godine (natječaj je zatvoren 13.10.2023. godine), to samo po sebi ukazuje da postupanje tijela tuženog, zaduženog za provođenje postupka zapošljavanja, nije bilo učinkovito odnosno da radnje nisu poduzimane bez nepotrebnog odlaganja, tim prije što iz stanja spisa predmeta i rezultata provedenog dokaznog postupka, ne proizlazi da su postojali opravdani ili ispričavajući razlozi za tako dugo vremensko razdoblje neaktivnosti tijela tuženog, posebice Povjerenstva za zapošljavanje, pri čemu na ovom mjestu valja ukazati da „promjena članova Povjerenstva“ (u ovom slučaju zbog prestanak radnog odnosa predsjednika Povjerenstva), u okolnostima konkretnog slučaja, nije, niti može biti razlog koji bi opravdao neaktivnost u provođenju predmetnog javnog natječaja, obzirom da se popunjavanje članova Povjerenstva za zapošljavanje, u smislu odredbe članka 40. Zakona o državnoj službi u tijelima javne uprave, vrši (samo) odlukom gradonačelnika bez posebne i

formalne procedure koja bi zahtijevala posebno vremensko razdoblje za njeno donošenje.

Stoga, u situaciji kada je Gradonačelnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Odluku o izmjeni odluke o imenovanju Povjerenstva za zapošljavanje donio 2.2.2024. godine (natječaj je zatvoren 13.10.2023. godine), nakon čega je Povjerenstvo za zapošljavanje prve efektivne radnje na realiziranju predmetnog javnog natječaja poduzelo „pred sami kraj“ isteka roka od 90 radnih dana propisanog odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi, da bi naposljetku Odbor za zapošljavanje posljednjeg dana (90. radnog dana) tužitelja obavijestilo da je izabrani kandidat i da je dužan dostaviti dokumentaciju kojom potvrđuje ispunjenost općih uvjeta i kvalifikacija za radno mjesto u roku od pet radnih dana od dana obavještanja, takvo provođenje postupak izbora službenika, u okolnostima konkretnog slučaja, po ocjeni ovog suda, ne može biti ocijenjeno kao učinkovito.

Ovo stoga što je tužitelju, koji ni na koji način nije utjecao niti je mogao utjecati na dinamiku provođenja aktivnosti tijela tuženog zaduženih za provođenje predmetne natječajne procedure (a koji su postupak, svojim neučinkovitim djelovanjem, doveli „pred sami kraj“ isteka roka od 90 radnih dana propisanog odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi), uskraćeno zakonom priznato pravo na dostavljanje dokumentacije kojom potvrđuje ispunjenost općih uvjeta i kvalifikacija za radno mjesto u roku od pet radnih dana (stavak (2) istog članka), iako su bili svjesni ili su morali biti svjesni da izabranom kandidatu zakonski rok od pet radnih dana za dostavljanje dokumentacije ne može biti skraćen (u ovom slučaju na jedan radni dan – 22.2.2024. godine kada je i isticao 90. radni dan) pa kako tužitelj dokumentaciju navedenu u Službenoj zabilješci od 22.2.2024. godine (13 dokumenata od kojih dio dokumenata izdaju javnopravna i sudska tijela u posebnim postupcima) objektivno nije ni mogao pribaviti istog dana kada je obaviješten o izboru i kada je istodobno i istjecao rok propisan odredbom članka 42. stavak (13) navedenog zakona, a naposljetku nije ni bio dužan dokumentaciju dostaviti istog dana, takvo postupanje tijela tuženog ukazuje da postupak nije vođen niti učinkovit niti u (u svim segmentima) zakonito, zbog čega ni poništenje provedenog javnog natječaja samo i isključivo iz razloga što je istekao rok propisan odredbom članka 42. stavak (13) Zakona o državnoj službi (a što se ni na koji način ne može staviti na teret tužitelju, već naprotiv tijelima tuženog) nije provedeno dobronamjerno (*bona fide*), što u svojoj sveukupnosti dalje implicira da predmetna natječajna procedura a potom i njeno djelomično poništenje ne zadovoljava ni standarde konvencijskog principa „fer i zakonitog postupka“ kao elementa prava na pravično suđenje zagwarantiranog člankom 6. Europske konvencije, a koju povredu konvencijskog prava je prvostupanjski sud propustio da utvrdi i u tom smislu tužitelju pruži adekvatnu pravnu zaštitu.

Slijedom navedenog, a kako je provođenje postupka izbora službenika na radno mjesto stručnog savjetnika iz područja gradnje u Odjelu za javnu sigurnost a potom i djelomično poništenje javnog natječaja za konkretno radno mjesto zahvaćeno povredom konvencijskog prava iz odredbe članka 6. Europske konvencije i kako je prvostupanjski sud propustio tužitelju pružiti konvencijsku zaštitu, to je valjalo, u okolnostima konkretnog slučaja, žalbu tužitelja

(djelomično) uvažiti i prvostupanjsku presudu u dijelu stavka I izreke, podstavci prvi i drugi (kojim je odlučeno o zahtjevu tužitelja za poništenjem odluke i nalogu tuženom da izvrši ponovni izbor najbolje ocijenjenog kandidata i donese novu odluku o izboru) i stavku II izreke (odluka o troškovima postupka) preinačiti na način što se usvaja dio tužbenog zahtjeva tužitelja kojim je tražio poništenje kao nezakonite Odluke o djelomičnom poništenju natječaja i vraćanje predmetne natječajne procedure u fazu u kojoj će Odbor za zapošljavanje, kod toga da je tužitelj dostavio dokumentaciju traženu Službenom zabilješkom od 22.2.2024. godine (kako to proizlazi iz Službene zabilješke od 23.2.2024. godine), nastaviti sa poduzimanjem daljnjih radnji propisanih odredbom članka 42. Zakona o državnoj službi i Pravilnikom o zapošljavanju, a u preostalom dijelu stavka I izreke, podstavci tri i četiri (kojima je odbijen zahtjev tužitelja za priznavanjem prava na naknadu plaće i uplatu doprinosa) prvostupanjsku presudu potvrditi, kod toga da donošenje sudske odluke o zahtjevu tužitelja za priznavanjem prava na naknadu plaće i uplatu doprinosa ovisi od konačnog ishoda predmetne natječajne procedure, a za što se nisu stekli uvjeti u konkretnom slučaju, pa je kod takvog stanja stvari, primjenom odredbi članaka 346. i 350. Zakona o parničnom postupku, odlučeno kao u stavku I izreke ove presude.

Naposlijetku, odredbom članka 131. stavak (2) Zakona o parničnom postupku propisano je da kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučuje o troškovima cijelog postupka, pa kako je tužitelj u ovoj parnici u konačnici uspio sa dva od četiri zahtjeva, uvažavajući ne samo kvantitativni uspjeh (broj zahtjeva sa kojim je tužitelj uspio), nego i kvalitativni uspjeh (uspjeh u odnosu na stavove, prijedloge i prigovore kojima su stranke dokazivale i utvrđivale svoje činjenične i pravne tvrdnje), primjenom odredbe članka 120. stavak (2) ZPP-a, odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove (stavak II izreke ove presude).

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Amela Mustafić